

SIMION GHIMPU

Simion GHIMPU (24 mai 1939, Colonița – 27 iulie 2010, Chișinău), poet, prozator, textier român. După absolvirea Școlii Pedagogice din Călărași, își urmează studiile la Facultatea de Istorie și Filologie a Universității de Stat din Chișinău (1964), luându-și doctoratul la Academia de Arte din Moscova (1969). Revenit la baștină, a fost profesor universitar la Institutul de Arte „Gavriil Musicescu” din Chișinău, actualmente AMTAP (până în 2000).

A debutat editorial, la aproape două decenii după ce manuscrisul cărții a fost recomandat de USM, cu volumul de versuri *Mereu* (1995), urmat de *Reversul sentimentelor* (2000), *Dincolo* (2003), *Descifrări* (2004), *Stare de spirit* (2007). În 2009, publică romanul autobiografic *Viață pe muchie de cuțit*. Este faimos ca textier, poetul compunând versurile la peste 100 de cântece interpretate de Sofia Rotaru, Ion Suruceanu, Nadejda Cepraga, Anastasia Lazariuc, Olga Ciolacu ș.a. A colaborat cu compozitorii Eugen Doga, Ion Aldea-Teodorovici, Mihai Dolgan ș.a.

În 2009 a lansat un dublu CD, *Cântece pe versuri de Simion Ghimpu*, care include 40 din cele mai cunoscute melodii scrise pe versurile sale.

„Simion Ghimpu face parte dintr-o generație de romantici întârziați, care prin anii '60 ai secolului XX, crezând că le pot face pe toate, într-o perioadă când era nevoie de toate, au făcut de toate, inclusiv poezie. Ca un ostaș în rezervă care-și îmbracă din când în când hainele militare, ca să nu-l uite cu totul propriul trecut – Simion Ghimpu, acest ostaș de odinioară al poeziei, își amintește de poezie ca de o parte din sine, pe care dacă ar uita-o, de care dacă s-ar dezice, ne dă dumnealui de înțeles, ar trebui să se dezică de sine însuși.”

Nicolae DABIJA

CARTIER POPULAR

Simion Ghimpu

Punctul meu de plecare

Antologie de versuri

Selecție și postfață de Maria Șleahțișchi

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: (021) 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.ro
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe cartier.ro & cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks și pe cartier.ro & cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.
Tel./fax: 022 21 42 03. E-mail: libriadiacentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.
Tel./fax: 022 24 10 00. E-mail: libriadinhol@cartier.md
Librăria online, cartier.ro.
Tel.: 0785 199 823. E-mail: vanzari@cartier.ro
Librăria online, cartier.md.
Tel.: 068 555 579. E-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu
Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Em. Galaicu-Păun
Coperta seriei: Vitalie Coroban
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehoredactare: Marina Darii
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Simion Ghimpu
PUNCTUL MEU DE PLECAR
Ediția I, noiembrie 2022

© 2022, Editura Cartier pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale
și editat cu contribuția Ministerul Culturii al Republicii Moldova

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Ghimpu, Simion.

Punctul meu de plecare: Antologie de versuri / Simion Ghimpu;
selecție și postfață de Maria Șleahțișchi; coperta: Vitalie Coroban. – Ed. 1-a. –
[Chișinău]: Cartier, 2022 (Bons Offices). – 140 p. – (Cartier popular /
colecție coordonată de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).

Apare cu contribuția Min. Culturii al Rep. Moldova. – 600 ex.
ISBN 978-9975-86-626-2.

821.135.1(478)-1

G 50

PRIMELE ACORDURI LIRICE

E frig

E frig.
Ramul a înghețat,
Mă tem că-l frâng,
Dacă strig.

E frig!
Ce pojar rece!
Tot suflu și suflu,
Dar nu pot să-l sting.

Timpul prin care trec

O ureche aude ceva
și în același timp
cealaltă ureche
aude cu totul altceva.

Un ochi vede una
și în același timp
celălalt ochi
vede cu totul alta.

O mână apucă un obiect
și în același timp
cealaltă mână
cu totul alt obiect.

Un picior pășește pe piatră
și în același timp
celălalt picior
pășește prin noroi...

Nimic nu e clar.
Nici noi.

De ce?

Citindu-l pe Serghei Esenin

De ce-am plecat când mă chemați acasă
Și sufletul lăsat-am să se facă drum,
Când îmi spuneți că mi-ați găsit mireasă,
De ce-am plecat și n-aș pleca acum?!

Tot ce-am știut din gura voastră-a spune
Am risipit și-am dăruit prin lume,
Acum nu pot vorbi, îmi vine greu să tac,
De-aș reveni la voi, ce aș putea să fac?

Doar să vă spun povești ce-am auzit aiurea,
Certuri, gâlcevi sau cum ardea pădurea?!
Dar la ce bun, când satul are pace
Și nu v-ați plâns, că nu aveți ce face!

MEREU
(1995)

De vorbă cu mama

Unui mancurt

- Mamă, am desenat un tablou.
- Nu mă interesează tablourile, fiule.
 Spune-mi dacă ai iubită.
- N-am, mamă.
- Spune-mi dacă ai un copac al tău în codru.
- Nu-l am, mamă.
- Spune-mi dacă mai ții minte pașii
 Pe care i-ai făcut lângă poarta mea.
- I-am uitat, mamă.
- Îl mai ții minte pe bade-to Nicolae
 Din capul satului, care făcea mături?
- L-am uitat, mamă.
- De umărul cui ți-ai sprijinit capul
 prima dată,
 fiule?
- Nu țin minte, mamă.
- Când intrase războiul în casă, cine te-a scos?
- Am uitat, mamă.
- Când nu mai era nicio fărâmbă de pâine în sat,
 În alte sate și dincolo de alte sate,
 Cine a găsit-o pentru tine?
- Nu mai țin minte, mamă.
- Ochii tăi în ai cui se uită acum, fiule?
- Într-ai nimănui, mamă.
- Când se coc la noi merele, fiule?
- Nu mai știu, mamă.
- Copiii satului te mai cunosc?
- Nu, mamă.

- Arată-mi tabloul, fiule.
- Nu l-am adus, mamă.
- Să nu mi-l aduci niciodată, fiule.

De vorbă cu mama (2)

- Mamă, eu am ajuns acolo unde-i numai apă.
- Sunt și locuri de-acestea, fiule?
- Mamă, eu am ajuns acolo unde-i numai zi.
- Există și așa ceva, fiule?
- Mamă, eu am ajuns acolo unde-i numai noapte.
- Aceasta pe unde o mai fi, fiule?
- Mamă, eu am ajuns acolo unde-i numai aer.
- Cum adică, fiule?
- Mamă, eu am ajuns acolo unde nici aer nu-i.
- Poate fi și așa ceva, fiule?
- Mamă, eu am ajuns acolo unde...
- Fiule, nu-mi mai spune pe unde ai ajuns,
spune-mi dacă ai ajuns la mine.

Ruga poetului

Mi-e foame.
Dați-mi ceva să mănânc,
Să rumeg fără dinți,
Dați-mi umbre de copaci
Sau umbre de părinți.
Să rumeg cu văzul,
Cu auzul,
Cu crezul,
Cu depărtarea,
Cu suflarea să rumeg,
Cu zarea,
Cu culoarea,
Să rumeg cu aerul,
Cu lumina,
Numai de mireasmă
Să fie grădina!

Strămoșii

Aud clinchet de zale, armuri,
Pășesc încet, cât mai încet,
De parcă m-aș teme,
Nu cumva să calc
Pe brațele lor,
Fumegând de arsuri,
De parcă m-aș teme,
Nu cumva să calc
Pe palmele lor,
Brăzdate arături.
Aud clinchet de zale, armuri.
De fructe îmi apropii gura
Și le sărut,
De parcă aș săruta
Străbunii pe gură.

Aș putea să fiu și să nu fiu

Chirurgului Constantin Lupașcu

Lama cuțitului mi-a desfăcut coasta
La fel de ușor
Cum ai deschide fereastra.
S-ar fi putut acuma să fiu și să nu fiu,
Viața-mi atârână pe vârful de bisturiu,
Despre aceasta știe chirurgul
Și rude vreo două știu.

În rest, cum a plouat
Așa continuă să plouă,
La troleibuz se îmbulzesc oameni,
N-au încăput vreo nouă.
O fată-și privește fața în oglindă,
Să-și dreagă o sprânceană încercă,
Așa plouată cum e,
Ar vrea cuiva să placă...

Ceru-i acoperit de nour, tuciuriu,
S-ar fi putut acum să fiu și să nu fiu...
O femeie și-a scos pantofii
Și c-un lighean în mână nou-nouț,
Nu-i pasă de ploaie,
Pășește prin apă desculț.
Un copil, ud până la piele,
Cu papuci de casă în picioare,
Nu-i pasă de sfatul mamei,
Pășește pe unde-i apa mai mare...

Ceru-i închis a ploaie, plumburiu,
S-ar fi putut acum să fiu și să nu fiu...
S-ar fi putut acum să fiu și să nu fiu,
Viața-mi atârnă pe vârf de bisturiu,
Despre aceasta știa chirurgul
Și rude vreo două, în rest, cum a plouat
Așa plouă.
Lumea, după cum se grăbea,
La fel și acum se grăbește,
Cineva parcă lipsește.

Calmant

Ca să-mi calmez nervii
Eu mă uit în partea ierbii...

Cum să nu mai bată inimi?...

Cum să nu mai bată inimi,
Dragostea să n-o cuvinte,
Cum să vină primăvara
Și copiii să n-o cânte?!
Cum să crească iarba-n codru,
Cum să crească-n spice bobul,
Cum să crească, cum să crească
Și să nu mai fie omul?!

Cum să crească-n vie struguri,
Via să mustească, coapta,
Cum să n-o culeagă mama,
Cum să n-o culeagă tata?!
Cum să fie în livadă
Încărcat de roadă pomul,
Cum să fie, cum să fie,
Și să nu mai fie omul?!

Rezoluție

Să se convoace
O conferință universală
A ierbilor
La care să se pună în discuție
Drepturile focului.
Rezoluția
Chiar soarele s-o semneze:
Focului i se dă dreptul
Să încălzească numai
Și să lumineze.

Se îndesește aerul

Poetului Gheorghe Vodă

Se îndesește aerul,
Ca timpul ce-nghesuie clipa,
Mă tem că pasărea
Ce va încerca să zboare
O să-și frângă aripa.

Se rărește apa,
Pe albiile de râu tot mai multe
Pete lucesc de nămol,
Mă tem că peștele ce va cerca să înoate,
O să vâslească în gol.

Se răresc copacii,
Frunza atârnă ca la mort alțița,
Mă tem că n-o să aibă pe ce sări
Când s-o trezi din somn
Veverița.

Tot mai mică-i suprafața de pământ,
Construim uzine, asfaltăm țărâna,
Mă tem că firul cel de iarbă
N-o să răsară
Și n-o să mai putem ști
Că-afară-i
Primăvară.